

na jeho silná stránka. Za *dokonalého přítele* by se taky dal označit jen těžko, tedy alespoň v poslední době.

Nikdy jsem nechtěla být z těch, co se rozcházejí a zas dávají dohromady s tím samým klukem pořád dokola. Vážně jsem měla za to, že mám na víc, ale Sean McCall mě upoutal už v prváku na Briarově univerzitě a od té doby mě nepustil. Dostal mě na svůj uhlažený a moc pěkný vzhled a klukovský úsměv. Ten jeho klukovský úsměv, trochu pokřivený, s dolíčky a plný příslibů.

Znovu se zadívám na mobil a ostražitost ve mně narůstá stejně, jako břečťan za mými zády obrůstá zdi budovy. Bože. O čem chce mluvit? Včera v noci jsme si snad řekli všechno, co bylo potřeba. Když jsem mu pověděla, že jsem s ním skončila, a potom vypadla z jeho pokoje v domě jeho bratrstva, myslela jsem svoje slova vážně.

Skončila jsem s ním. Tohle je náš čtvrtý rozchod za poslední tři roky. Nemůžu si takhle sama sobě ubližovat, nemůžu už dál trpět v tomhle zvráceném kolotoči štěstí a bolesti, zvláště když mě člověk, s kterým bych si měla budovat budoucnost, neustále stahuje zpět.

Přesto mě ale bolí u srdce. Je těžké odejít od člověka, který byl dlouho velkou součástí vašeho života. Je to ještě těžší, když vás ten člověk nechce *nechat* odejít.

S povzdechem seběhnu schody až na vydlážděnou cestu, která se vine celým kampusem. Obvykle si dávám načas, vychutnávám si pohled na okolí – na nádherné staré budovy, tepané kovové lavičky a košaté koruny stromů. Dneska se ale jen chci co nejdřív dostat domů, schovat se pod peřinou a zapomenout na celý svět. Naštěstí to udělat můžu, protože moje spolubydlící Hanna je o tomhle víkendu pryč, takže mě nebu-

de poučovat o tom, že pro mě není z citového hlediska nejlepší, abych se utápěla ve vlastním zármutku.

Včera v noci mi ale žádnou takovou přednášku neudělila. Ne, ne. Právě naopak se v tu chvíli zachovala jako ta nejlepší kamarádka na světě. Když jsem po rozchodu se Seanem vešla do dveří našeho apartmánu, Hanna už na mě čekala v obýváku s vaničkou zmrzliny, krabicí papírových kapesníků a dvěma láhvemi červeného vína. Zůstala pak se mnou vzhůru dlouho do noci, podávala mi jeden kapesník za druhým a naslouchala mému nesouvislému blábolení.

Rozchody jsou prostě na *prd*. Připadám si, jako bych zklamala sama sebe. Ne, jako bych to vzdala. Poslední rada, kterou mi máma před smrtí řekla, byla, abych to nikdy nevzdala s láskou. To mi vlastně opakovala dlouho předtím, než vůbec onemocněla. Neznám všechny detaily, ale doma nebylo žádným tajemstvím, že se manželství mých rodičů za těch osmnáct let, co byli spolu, nejednou otřásl v základech. Ale zvládli to. *Makali* na tom.

Kdykoli pomyslím na to, jak jsem včera od Seana odešla, žaludek se mi nepříjemně stáhne. Možná jsem se měla snažit ještě víc, aby nám to fungovalo. Přece vím, že mě miluje –

Kdyby tě miloval, nedával by ti to ultimátum, ozve se mi v hlavě nabručený hlas. *Rozhodla ses správně*.

Krk se mi sevře, když ten hlas poznám. Patří mému otci, který je taky mým největším fanouškem. V jeho očích nedělám žádné chyby.

Je škoda, že mě Sean nemůže vidět tátovými očima.

Telefon mi zabzučí, když jsem jen pět minut od koleje Bristol, kde v třípokojovém apartmá bydlím s Hannou.

Sakra. Další textovka od Seana.

A dvojité sakra, protože v ní stojí: